

af Mikadoen. Skal nu den danske Konsul tage Hensyn til alle disse lokale Bestemmelser? — I Siam og Anam maa ingen gifte sig uden med en af samme Stand. Det kunde altsaa nok hende, hvis en dansk Mand vilde gifte sig med en indfødt Kvinde, at der saa kunde blive Spørgsmaal, om hun ikke indgik en Mesalliance og giftede sig under sin Stand. — I Forindien blandt Hinduerne er det Regel, at Personer af forskellige Raste ikke maa indgaa Ægteffab; der kommer lignende Spørgsmaal frem. Hvis altsaa den Betragtning, den højtærede Minister gør gældende i Motiverne, skulde gennemføres, vilde man komme ind paa store Vidtløftigheder. Men selv om man indskrænker den til det, som formodentlig er Meningen i § 5 c., at der kun skal tages Hensyn til Stedets Love, naar der bliver Spørgsmaal om de forbudne Led, vil der dog ogsaa kunne indtræde Tilfælde, hvor det vil være ganske urimeligt, om de danske Konsuler skulde tage Hensyn til de lokale Love. Vi kunne tage nogle Eksempler fra Kina, der maa Stedsfæstende eller sammenbragte Børn ikke gifte sig, to Brødres Børn maa ikke gifte sig, men derimod vel Broders og Søsters og to Søstres Børn; fremdeles maa man ikke gifte sig med sin Møster, sin Søsterdatter eller sin Broders Enke, og to Brødre maa ikke gifte sig med to Søstre. — Skal virkelig den danske Konsul tage Hensyn til alle disse Bestemmelser? Jeg skal ikke trætte længere ved Eksempler, thi jeg tror, at de fremsførte ere tilstrækkelige til Oplysning om, hvilken farlig Regel den højtærede Minister vil føre os ind paa ved Bestemmelsen i § 5 c. Og denne er saa meget mere urimelig, som der i Reglen netop i disse Lande er Tale om Personer, der staa udenfor Stedets Love og Domstole, og hvis Ægteffab kun erklæres gyldigt efter dansk, ikke efter siamesisk eller kinesisk Ret. Hertil kommer en Omstændighed, som forekommer mig endnu mærkværdigere, nemlig den, at skønt de danske Konsuler skulle tage Hensyn til disse Steders Love, synes det dog efter § 7, at de skulle kunne dispensere deraf med Udenrigsministerens Samtykke. At det er Udenrigsministeren, der giver Konsulens Bemyndigelse til at dispensere fra danske Love i saadanne Tilfælde, hvor de danske Autoriteter eller den danske Administration er berettiget til at dispensere, er en meget heldig Bestemmelse, men at den danske Udenrigsminister, naar det er den danske Konsuls Pligt at tage Hensyn til Stedets Love, skal kunne give ham Lov til at dispensere fra dem, forekommer mig at være en mærkværdig Be-

stemmelse, men det er vistnok heller ikke Meningen.

Der er endnu et Punkt, som Motiverne særlig fremhæve, og som jo maaske ogsaa maa siges at være et tilbent Punkt, men som forekommer mig staa temmelig uklart baade efter Motiverne og efter Lovens Text, det er det bekendte engelske Forbud mod at gifte sig med, som det hedder paa engelsk, deceased wife's sister o: afdøde Hustrus Søster. Der siges udtrykkelig i Motiverne: det gaar dog ikke an, at en dansk Konsul i et Land, hvor denne engelske Retregel gælder, skulde kunne indvie Ægteffab mellem en Mand og hans afdøde Hustrus Søster. Det forstaaer jeg ikke, thi jeg troede, at Meningen netop var, at hvor et europæisk Lands Love som for Eksempel Englands gjaldt, hvor altsaa denne Regel om, at man ikke kunde gifte sig med sin afdøde Kones Søster gjaldt, der skulde den danske Konsul netop ikke have Myndighed til at sanktionere Ægteffabet. Jeg ved egentlig ikke, hvilke Lande der kunde være tænkt paa. Er der tænkt paa Indien, Australien, Kapstaden eller et saadant Land, hvor engelsk Ret gælder? Skulle danske Konsuler ikke der kunne vie en Mand til hans afdøde Kones Søster, under Forudsætning af, at man overhovedet vil give Konsulerne Vielsesmyndighed i Lande, hvor engelsk Ret gælder. Jeg spørger da, naar der her er Tale om, at danske Konsuler skulde indvie Ægteffaber, som udelukkende saa dansk Gyldighed og kun gælde under dansk Lovgivning, vilde det da ogsaa være rigtigt, at han saa skulde tage Hensyn til en saa usædvanlig, ja jeg kan næsten sige barok Bestemmelse, som den der gælder i England? Lad os antage, at der er Tale om Ægteffabs Indgaaelse mellem to danske. En dansk Mand, der har bosat sig i en engelsk Koloni med sin danske Kone og har faaet sin Kones Familie over til sig, onster efter sin Kones Død at gifte sig med Konens Søster, som ogsaa er dansk, og henvender sig da til Konsulen. Konsulen skulde da sige: Nej, i Følge engelsk Ret kan man ikke gifte sig med sin afdøde Hustrus Søster, og derfor kan jeg ikke sanktionere dette Ægteffab. Hvis Manden derimod rejser til København for at hente sin afdøde Kones Søster, og der gifter sig med hende, hvorpaa han atter rejser til Australien eller til Kapstaden og ned sætter sig der, er det et fuldstændigt lovligt Ægteffab, og ikke en eneste engelsk Autoritet vilde vel sige noget dertil, men hvis han tager hende med til Kapstaden og vil gifte sig med hende der, vil det ikke kunne ske. Altsaa er han nødt til, naar